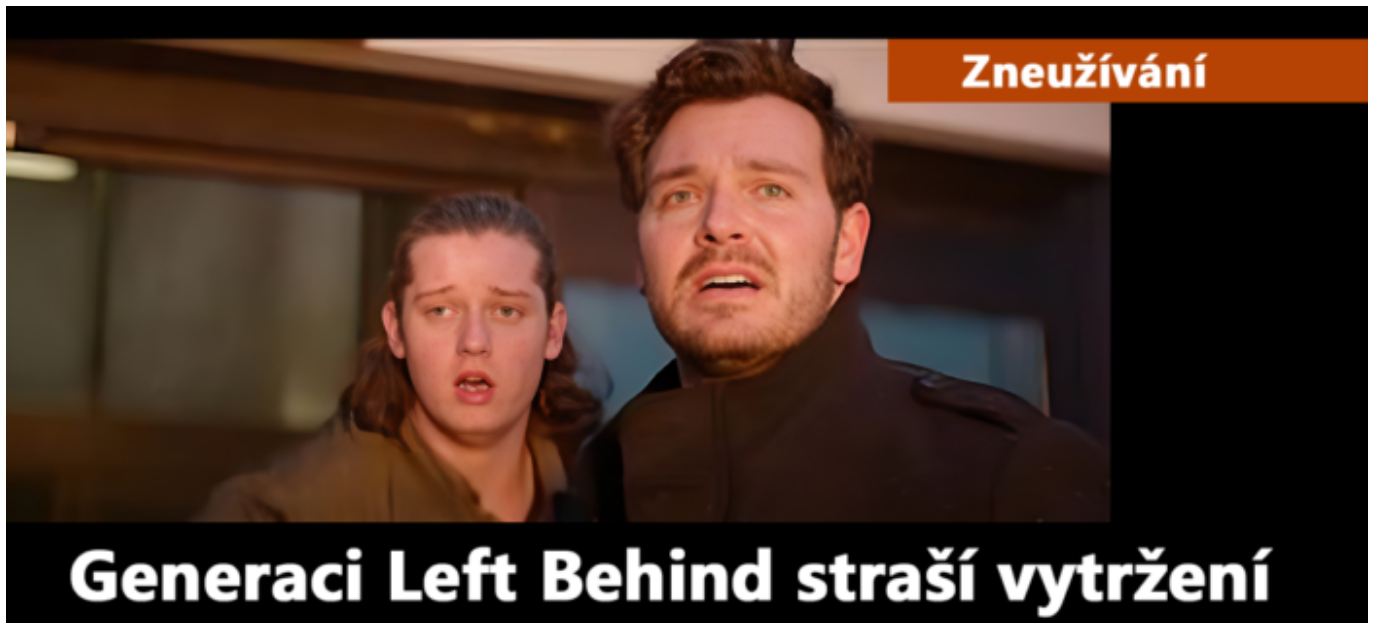

Zneužívání: 81. Generaci Left Behind straší vytržení

Zneužívání

Umělecké dílo s názvem „Noční můry“ ze série *Náboženské trauma je trauma* od Andrewa Pledgera.
Obrázek: Andrew Pledger

„Takhle zmizíme?“

Generaci Left Behind straší signály vytržení

Strachem nasycené příběhy o vytržení mohou u některých lidí vyvolat celoživotní paniku, paranoiu a úzkost.

Když v březnu 2020 došlo k celosvětovému lockdownu, myslela si Stacie Grahnová, že jde doslova o konec světa.

„Myslela jsem si, že je to tady. Všichni jsme ve svých domovech – je to okamžik, kdy všichni zmizíme?“ řekla. Grahnová to řekla v telefonickém rozhovoru pro Religion News Service z kanadské Britské Kolumbie. „S tou vakcínou jsem si říkala, jestli nás takhle rozdělí? Bude to znamení šelmy, které budeme muset přijmout?“ řekl.

Pro ty, kteří se podobně jako Grahnová učí, že k vytržení může dojít každou chvíli, je doba blížícího se konce víc než jen potravou pro apokalyptickou fikci. Strachem nasycené příběhy o zachráněných, kteří jsou přeneseni do nebe, zatímco svět čelí spoušti a pekelnému ohni, mohou vyvolat celoživotní paniku, paranoiu a úzkost a přeorientovat životy lidí na to, co má přijít, místo na to, co je.

Tato náboženská přesvědčení mají i společenské důsledky. Proč se starat o uprchlickou krizi nebo změnu klimatu, když je svět odsouzen k zániku?

Vytržení je relativně [nedávný fenomén z počátku 19. století](#), který se nejčastěji objevuje v [evangelikálních](#) nebo fundamentalistických kruzích. Na konci 20. století byl posílen prostřednictvím populárních médií, včetně bestselleru [Hala Lindsaye](#) „Pozdní velká planeta Země“ z roku 1970, který interpretoval světové události jako znamení konce časů, a také thrilleru „Zloděj v noci“ z roku 1972 a v 90. letech 20. století nesmírně populární série „Left Behind“ Tima LaHaye a Jerryho B. Jenkinse. Ale jak by vám Grahnová mohla říci, tyto myšlenky nejsou přežitkem minulosti.

Stacie Grahnová

Grahnovou s myšlenkou vytržení poprvé seznámila její babička, když byla ještě malá, a to prostřednictvím videí se [službami o konci světa](#) a kazateli, jako je [JD Farag](#). Vše, co její babička plánovala, bylo s otazníkem. „Můžeme to plánovat, ale Pán se může vrátit,“ vzpomínala Grahnová na slova své babičky.

Na rozdíl od Grahnové začala 46letá Nikki G. vnímat vytržení jako evangelium až později v životě. V roce 2010 vykořenila svůj život a připojila se k Mezinárodnímu domu modlitby v Kansas City ve státě Missouri. Nikki, která jako oběť několika přísně kontrolovaných náboženských skupin požádala, aby z bezpečnostních důvodů vystupovala pod svým křestním jménem, přilákala horlivost skupiny, která od roku 1999 pořádá nepřetržité bohoslužby a modlitby a má výraznou příchut' posledních časů.

„Věříme, že církev projde Velkým soužením s velkou mocí a vítězstvím a bude vytržena až na konci Velkého soužení. Nikdo nemůže s jistotou vědět, kdy se Pán vrátí,“ [uvádí](#) se na webových stránkách této organizace.

Nikki uvedla, že v důsledku apokalyptických zpráv, které v těchto skupinách slyšela, odmítla materiálně, začala konzervovat potraviny a vymýšlet taktiku přežití. Příprava na přežití do vytržení si

však na Nikki vybrala daň.

„Je to velmi odlidšťující,“ řekla Nikki RNS. „Nejste v přítomnosti, jste stále v budoucnosti. Jste odtrženi od svého těla, nervového systému a sami od sebe a nakonec se z vás stává teologie. ... Když jsem se v tom všem ocitla, už jsem nebyla Nikki.“

Ještě několik let po odchodu se jí zdály noční můry, vracela se jí vzpomínka a trpěla nespavostí.

Nikki G. Fotografie se svolením

Terapeut Mark Gregory Karris, autor knihy *Ďábelská trojice: Uzdravení náboženského traumatu z rozhněvaného Boha, trýznivého pekla a hříšného já* ("[The Diabolical Trinity: Healing Religious Trauma from a Wrathful God, Tormenting Hell, and a Sinful Self](#)", 2023), uvedl, že ačkoli existuje jen málo výzkumů o traumatech souvisejících s vytržením, neoficiální důkazy naznačují, že lidé mohou kvůli takovým naukám, zejména těm, které zdůrazňují bezprostřednost vytržení, trýznění těch, kteří zůstanou za námi, a potřebu být dostatečně dobrý, aby získali Boží uznání, zažívat úzkost, strach a narušené životní plány.

Někteří lidé, kteří tyto názory přijímají, považují plány do budoucna za marné, dokonce za bezvýchodné.

To je případ 39leté Diany Frazierové, která vyrostla v charismatickém sboru Assemblies of God v Poulsbo ve státě Washington.

„Vzpomínám si, jak jsem jako malá několikrát vzlykala a myslela si, že se nikdy nevdám, nikdy nebudu mít děti. Nemá smysl mít jakýkoli sen o své budoucnosti, protože budu v nebi. A pak jsem měla výčitky svědomí a stud, už jako malé dítě, protože jsem věděla, že bych z toho měla mít radost.“

Jako teenager se Frazier zúčastnila pekelného domu sponzorovaného mládežnickou skupinou, což

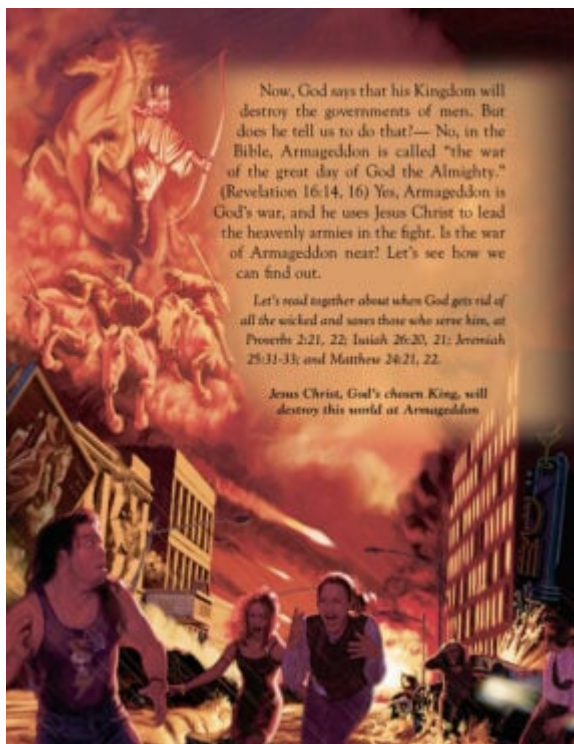
byla variace na strašidelné domy, které zobrazovaly „hříšné“ scénáře - například autonehody v opilosti a potratovou kliniku - vedoucí do pekla. Poté byli účastníci vyzváni, aby se pomodlili „modlitbu hříšníků“. Frazierová byla neustále ve střehu a připravená reagovat na katastrofu, protože ji zaplavovaly obrazy hrůzy, které by ji čekaly, kdyby nebyla vyvolena Bohem. Ale mělo to svou daň.

„Lidé nejsou stvořeni k tomu, aby takto přežívali. Chodit pořád s hasicím přístrojem, když nikde nehoří, je vyčerpávající.“ Frazierová si uvědomuje, že je to pro ni velmi těžké.

Frazierová přerušila své vzdělání poté, co získala titul pomocného vědeckého pracovníka, částečně proto, že si myslela, že Ježíš může přijít kdykoli. I když měla pochybnosti, riziko odchodu ze svého sborového společenství jí připadalo příliš vysoké - opustila by své přátele, rodinu a později by jako rodič mohla ohrozit spásu svých dětí.

„Přišla bych doslova o všechno, a kvůli čemu? Abych mohla jít na vysokou? Udělat kariéru?“ ptala se.

Jednačtyřicetiletá April Sochiaová vyrostla v baptistické komunitě v Adirondackém pohoří ve státě New York a vytržení se začala obávat poté, co na vysoké škole přečetla sérii „Left Behind“. „Cítila jsem velký tlak, abych své děti nutila odříkávat modlitbu hříšníků, protože to byla jejich vstupenka do nebe. Kdyby došlo k vytržení, musely by odříkat modlitbu hříšníků, ale musela by být dostatečně upřímná, aby nezůstaly zanechány.“

Vyobrazení Armagedonu v publikaci svědků Jehovových. Obrázek prostřednictvím JWfacts.com

Podle Nikki, která nyní pracuje jako [certifikovaná trenérka pro zotavení z traumatu](#), je běžné, že lidé, kteří věří ve vytržení, se neustále hodnotí a soudí a snaží se být v souladu s Bohem, aby nebyli na konci časů přísně souzeni.

Pětačtyřicetiletá Ettie Nabbová se jako bývalá svědkyně Jehovova o vytržení neučila, ale říká, že její dětství bylo zaplaveno strachem z [Armagedonu](#), velké války, během níž Bůh zabije bezbožné.

Když se učitelce Nabbové na základní škole narodilo dítě, vzpomínala, měla strach, že bude během bitvy zabito.

„Máma mi řekla, že je mým úkolem ... obrátit tu učitelku, aby její dítě nezemřelo,“ řekla Nabbová RNS. „Takže se nebojíte jen o svou vlastní spásu, ale také o spásu všech, které znáte a máte rádi, a to je na vás tvrdě naloženo.“

Třidvacetiletý Andrew Pledger byl jako dítě ve Walkertownu v Severní Karolíně členem hnutí nezávislých fundamentálních baptistů, když se jeho klub 4-H vydal na výlet na místní farmu. Než prohlídka farmy začala, šel Pledger na záchod. Když vyšel ven, nikdo tam nebyl.

„Vzpomínám si, že mnou celým procházel jen strach a hrůza. Neslyšel jsem ničí hlasy, prostě byli pryč. Vzpomínám si, jak jsem běhal po dvoře a křičel a volal mámu... těch pět minut toho strachu a úzkosti z vytržení, to bylo strašně těžké.“

Ačkoli Pledger už na vytržení nevěří, jeho tělo si to pamatuje. Před necelým měsícem proletělo nízko nad jeho současným domovem v Greenville v Jižní Karolíně letadlo a zvuk - tak známý v žánru vytržení - ho šokoval a uvedl do režimu boj nebo útek. „Je to tak frustrující, ta kognitivní disonance, že sice už nevěřím na vytržení, ale přesto jsem to prožíval,“ řekl RNS.

Andrew Pledger (vpravo) v mládí v Nezávislém fundamentálním baptistickém hnutí. Foto s laskavým svolením

Autor a terapeut Karris řekl, že podobně jako lidé zažívají fantomové končetiny, mohou lidé zažívat „fantomové myšlenky“ i po odmítnutí víry ve vytržení. „Proto to trvá tak dlouho, protože mluvíme o tom, že je to ve stopách nervového systému.“

Víra ve vytržení se samozřejmě ne vždy promění v trauma. Pro některé je příslib, že budou vyvoleni Bohem a uniknou problémům světa, hluboce uklidňující. Přesto by se podle Karris neměla

bagatelizovat skutečnost, že někteří zažívají vážné následky.

Tina Pippinová, profesorka náboženství na Agnes Scott College v Decaturu ve státě Georgia, uvedla, že vytržení není striktně biblické. Je to koncept, který se „zpětně čte“ v novozákonních pasážích – které se „tak trochu přivlastňují nebo zneužívají“, řekla Pippinová – jako například v 1. listu Tesaloničtým 4, kde se říká, že ti, kteří „jsou naživu a zůstali“, se „setkají s Pánem v povětří“. Vzhledem k tomu, že 39 % dospělých Američanů věří, že [lidstvo žije v posledních časech](#), je podle Pippinové důležité posoudit dalekosáhlé důsledky takových apokalyptických názorů.

„Vytržení není jen teologický postoj, ale také politický, a myslím, že opravdu nebezpečný,“ říká Pippinová, která kritizuje ty, kdo ignorují nebo dokonce vítají globální tragédie jako předzvěst Ježíšova návratu.

S tím, jak roste povědomí o úzkosti z vytržení, mnozí lidé, kteří byli ovlivněni učením o vytržení, přehodnocují své přesvědčení a nacházejí fyzické, emocionální a duchovní uzdravení.

V době vrcholící pandemie se Frazierová vzdálila od svého náboženského společenství. Stále věří, že lidé jsou „všichni propojeni Božím způsobem“, a doufá, že se vrátí do školy a stane se terapeutkou.

Nabbová pracuje na tom, aby se stala klinickou terapeutkou jógy, a když nepracuje jako zdravotní sestra, vede také [instagramovou stránku bývalých svědků Jehovových](#).

Pro Grahnovou byla panika z vytržení, kterou pocítila během pandemie, počátkem rozpadu její víry. V křesťanství ani vytržení už nevěří a na sociálních sítích prostřednictvím účtů [@apostacie](#) udržuje prostor pro ty, kteří přežili náboženské trauma.

Její babička stále čeká na nanebevzetí.

„S babičkou bych o tom nemluvila. ... Věří, že stejně jako my víme, že Vánoce jsou každý rok 25. prosince, věří, že se to stane každou chvíli,“ řekla Grahnová. „Pro ně je buď nebe, nebo peklo. Nehodlají se toho vzdát ani takovou šanci využít.“

Kathryn Post

[Religion News Service](#)

Kathryn Post

Kathryn Post

Kathryn Post je autorkou v *Religion News Service*.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)